

Sygn. akt III Ca 118/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 lutego 2015 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W.

przeciwko G. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 września 2014 r., sygn. akt II C 1204/14

oddala apelację.

SSO Lucyna Morys – Magiera

Sygn. akt III Ca 118/15

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w W. domagał się zapłaty kwoty 935 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu od pozwanego G. B.. Podawał, iż roszczenie dotyczy niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki z dnia 25.09.2012r., którą to wierzytelność powód nabył w drodze umowy cesji z dnia 21.01.2014r.

Pozwany G. B. nie złożył odpowiedzi na pozew, ani nie stawił się na termin rozprawy, będąc poinformowanym o skutkach niestawiennictwa i nie wdania się w spór. Na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji w dniu 15 września 2014r. - przeprowadzonej pod nieobecność prawidłowo powiadomionych stron – Sąd ten powziął wątpliwość, co do prawdziwości twierdzeń pozwu, albowiem jedynymi dokumentami, potwierdzającymi istnienie zobowiązania pozwanego była umowa przelewu wierzytelności, formularz ramowej umowy pożyczki oraz jednostronne dokumenty, wystawiony przez powoda upomnienie i wezwanie do zapłaty.

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 15 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia nie bierze w niej udziału, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W przedmiotowej sprawie zdaniem Sądu Rejonowego powód nie przytoczył i nie przedłożył dokumentów, potwierdzające istnienie wierzytelności, bowiem takimi dokumentami nie była umowa cesji, nie określająca szczegółowo zobowiązania pozwanego, będącego przedmiotem przelewu, niepodpisany druk umowy pożyczki oraz pozostałe wyciągi z prywatnych dokumentów powoda.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, że – mimo zaoczności wyroku - na powódzie ciążył obowiązek udowodnienia zasadności całego roszczenia, zgodnie z ogólną zasadą dowodową, opisaną w art. 6 kodeksu cywilnego. Powód zdaniem Sądu nie wykazał swojego roszczenia w żaden wiarygodny sposób. W tej sytuacji roszczenie pozwu, jako nieudowodnione w myśl art. 6 k.c. podlegało oddaleniu.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa w całości oraz zasądzenia od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje. Podnosił, że doszło do naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną i nielogiczną ocenę dowodów, polegającą na odmowie przyznania waloru wiarygodności dokumentom złożonym do akt jako uzasadniających podstawę roszczenia. Zarzucał, iż miało miejsce naruszenie art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 217 kpc poprzez brak odniesienia się do wyciągu z rachunku bankowego (...) sp. z o.o., z którego wynikała wysokość roszczenia oraz zaakceptowanie warunków umowy przez pozwanego. Wnosił o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wyciągu z rachunku na okoliczność zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego oraz uzyskania kwoty pożyczki przelewem. Zarzucał skarżący ponadto naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez sprzeczność w uzasadnieniu odnośnie oceny dowodów, wobec wskazania, iż powód nie złożył dokumentów uzasadniających roszczenie oraz jednoczesnego stwierdzenia, że dokumenty złożył, lecz go nie udowodnił. Podnosił naruszenie art. 339 § 2 kpc poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że okoliczności podawane przez powoda budzą wątpliwości, podczas gdy złożone dokumenty w sposób jednoznaczny potwierdzają fakt zawarcia umowy oraz wysokość roszczenia powoda wobec pozwanego. Wnosił o rozpoznanie w trybie art. 380 kpc prawidłowości postanowienia Sądu Rejonowego co do dopuszczenia dowodu z wyciągu z rachunku bankowego. Apelujący ponadto wskazywał na naruszenie prawa materialnego art. 60 kc przez jego niezastosowanie i uznanie, że nie doszło do zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki w formie elektronicznej mimo ujawnienia takiej woli przez strony w wyniku przelewu kwoty pożyczki oraz art. 6 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż powód nie wykazał dochodzonego roszczenia, mimo, że dokumenty złożone do akt na to wskazywały.

Pozwany nie zajął stanowiska odnośnie apelacji powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie mogła odnieść skutku.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo oddalił powództwo wyrokiem zaocznym, komunikując w uzasadnieniu kwestionowanego rozstrzygnięcia istotne wątpliwości co do twierdzeń powoda odnośnie zasadności dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze materiał zgromadzony w aktach sprawy oraz motywy Sądu Rejonowego, wypadało uznać, że zastrzeżenia te były słuszne. Nie doszło zatem do naruszenia art. 339 § 2 kpc poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że okoliczności podawane przez powoda budzą wątpliwości.

W szczególności nie doszło również do naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną i nielogiczną ocenę dowodów, polegającą na odmowie przyznania waloru wiarygodności dokumentom złożonym do akt jako uzasadniających podstawę roszczenia. Dokumenty zgłoszone do oceny przez powoda nie wskazywały bowiem, jak słusznie zaznaczono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na zasadność roszczenia powoda wobec pozwanego zarówno co do zasady, jak i jego wysokości.

Nie miało także miejsca naruszenie art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 217 kpc poprzez brak odniesienia się do wyciągu z rachunku bankowego (...) sp. z o.o., z którego wynikała wysokość roszczenia oraz zaakceptowanie warunków umowy przez pozwanego. W istocie jako dowody w sprawie powód w pozwie i pismach procesowych wskazał: akt notarialny, umowy cesji wierzytelności, umowę pożyczki i wezwanie do zapłaty. Jako dowód nie został wskazany wyciąg z rachunku bankowego (...) sp. z o.o., stąd nie dopuszczono z tego wyciągu dowodu, a żądanie rozpoznania w trybie art. 380 kpc postanowienia w tym względzie ocenić wypada jako bezprzedmiotowe; abstrahując od faktu złożenia wyciągu w niewiarygodnej kserokopii, która nie może być dowodem w postępowaniu cywilnym sądowym,

wskazać należy, iż składanie wniosków dowodowych na obecnym etapie postępowania, przed Sądem drugiej instancji, ze strony powoda jest spóźnione. Nie ma zatem podstaw dla uwzględnienia wniosku skarżącego o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wyciągu z rachunku na okoliczność zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego oraz uzyskania kwoty pożyczki przelewem.

Niesłusznym okazał się być także zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc poprzez sprzeczność w uzasadnieniu odnośnie oceny dowodów wobec jednoczesnego wskazania, iż powód roszczenia nie złożył dokumentów uzasadniających roszczenie oraz stwierdzenie, że go nie udowodnił dokumentami; przywołane w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku dokumenty w istocie bowiem zostały przez powoda złożone, jednakże nie wynika z nich zasadność roszczenia. Nie potwierdzają bowiem faktu zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki, warunków tej umowy oraz zakresu wywiązania się przez strony z obowiązków umownych.

Zawarte w aktach dokumenty zdaniem Sądu Odwoławczego nie uzasadniają twierdzenia o zawarciu z pozwanym umowy pożyczki oraz rozmiarze zobowiązania pozwanego z tego tytułu. Słuszna była więc ocena Sądu pierwszej instancji zbieżna z wnioskami Sądu Okręgowego. Nie doszło zatem do naruszenia prawa materialnego art. 60 kc przez jego niezastosowanie i uznanie, że nie doszło do zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki w formie elektronicznej mimo ujawnienia takiej woli przez strony w wyniku przelewu kwoty pożyczki oraz art. 6 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż powód nie wykazał dochodzonego roszczenia, mimo, że dokumenty złożone do akt na to wskazywały. Faktycznie bowiem dokumenty powołane jako dowody, złożone w uwierzytelnionej kserokopii, nie wykazywały zasadności dochodzonego roszczenia, a nawet faktu zaciągnięcia przez pozwanego zobowiązania, z którego roszczenie to miało wynikać. Nie sposób przyjąć, iżby akt notarialny, umowy cesji wierzytelności, umowę pożyczki i wezwanie do zapłaty, uzasadniały fakt i rozmiar zadłużenia pozwanego względem powoda w sposób pozwalający na uwzględnienie powództwa, jak chciał tego apelujący.

Z tych przyczyn oddalono apelację powoda jako niezasadną na mocy art. 385 kpc, oddalając równocześnie zawarty w niej wniosek o zwrot kosztów postępowania odwoławczego, skoro powód proces w istocie przegrał (art. 98 § 1 i 3 kpc).

SSO Lucyna Morys – Magiera